

— А дѣ бѣхте, попыта го Ангелъ съ едно забѣлжително равнодушіе.

— Имамъ, братко, на горѣ на долу влаченицѣ съ полициѣтъ за тѣзи кѣщѣ. Искать да мя извадятъ безъ вѣме и да турятъ другыго но, що е таквъо туй кафе? Сякашъ че нихъ цѣръ нѣкакъвъ.

И отъ потрѣсаніето си отъ кафето бутнѣ чашѣтъ на странѣ.

— Толкѣо лошо ли ви ся видѣ кафето? рече Ангелъ, спокѣиъ вѣишино но силно обеспокоинъ вѣтрѣшио.

Г. Поликарпъ вмѣсто да му отговори, рече на дѣщерѣ си

— Да ти кажѣ, много лошо кафе си сварила тоъ пѣтъ.

— Сварихъ го както вынѣгы си варѣ кафе.

— За Бога; иди ми да бывамъ; толкѣо лошо! Сякашъ олово слѣзува въ тѣрбухѣтъ ми.

— Напротивъ, (рече Ангелъ) мене ми ся видѣ много добро.

— Може; но, брате азъ ще бывамъ.

— Я не ся отпушай такъвъ и ты, отъ нищо нѣщо . . .

Но остави това сега и да говоримъ за друго нѣщо, защото бързамъ. Азъ дойдохъ нарочно да ти извѣстѣ и да ти ся помољѣ, за да ти намѣрѣ утрѣ по пладне тука; нѣждно е; работа е да ся спечелятъ пары.

Г. Поликарпъ прилѣднѣ.

— Не съмъ добръ, братко, ще паднѣ; и да прощавашъ; рече Ангелу.

— Види ся да си простинѣлъ; легни си, и утрѣ вѣрвамъ ще си добръ и ще дойдѣ да ти земѣ, както ти рекохъ. Да ти оставя сега да мирясашъ. Съ Богомъ.

— Съ Богомъ, друже. Да прощавашъ.

Ангелъ станѣ опрости ся и си излѣзе.

Поликарпъ легнѣ на постелѣтъ си въ лѣти мѣки. Профила повыка при себе си двѣтъ си млади сестры. Братчето нмъ бѣше на училището.